Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν ἰην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Αὐγούστου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 37*

Ο ΑΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' *(Συνέχεια)*

Ὁ σπουδαστὴς δὲν ἐξήρχετο ποτὲ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀναφορὰν του εἰς τὴν τσέπην, διὰ νὰ τὴν ἐγχειρήσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον, μόλις τὸν ἔβλεπε. Δυστυχῶς ὁ Μουλαὶ Ἀβδελαζίζ, παρὰ τὰς συνηθείας του, — διότι ἄλλοτε διήρχετο ὁλόκληρα ἀπογεύματα εἰς τὴν αὐθουσαν τοῦ μπιλλιαρδου, εἰς τὸ Κυανοῦν Περίπτερον, — τώρα ἔμενε κλεισμένος διαρκῶς εἰς τὰ ἰδιαίτερά του δωμάτια.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀϊδ-ἔλ-Κεμπίρ

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Ἀϊδ-ἔλ-Κεμπίρ, ἡ μεγαλητέρα ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς ὅλου τοῦ ἔτους.

Εἰς τὰς προετοιμασίας, ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνακτόρων ὑπεχρεώθη νὰ ἀπασχοληθῇ. Ὁ δὲ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης διηρωτῶντο μὲ ἀγωνίαν ἐὰν θὰ πετέλουν καὶ αὐτοὶ μέρος τῆς πομπῆς, ἡ ὁποία θὰ παρήλαυνεν ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου καὶ θὰ τῷ ὡρκίζετο πίστιν. Τὸ ἤθελαν τόσον πολύ!

— Ἴσως ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ λάβωμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐγχειρίσωμε τὴν ἀναφορά, ἔλεγεν ὁ Τζούλης.

— Μὰ δὲν θὰ μᾶς πάρουν στὴν τελετή, προσέθετε μελαγχολικῶς ὁ Λουλού.

Ἀλλ' ὄχι. Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν Ἀνακτόρων ἐκοινοποίησε διαταγήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ Σουλτάνου, συμπεριλαμβανομένων τῶν ξένων ἐργατῶν, ὑπαλλήλων καὶ μουσικῶν του, θὰ παρήλαυνον πρὸ αὐτοῦ.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς δύο Παρισινοὺς κραυγὴν χαρᾶς. Ἐπανεῦρον διαμιᾶς ὅλην των τὴν αἰσιοδοξίαν, ὅλας των τὰς ἐλπίδας.

— Αὐτὴ τὴ φορά, ἔλεγεν ὁ Τζούλης, ἐσωθήκαμε! Γιατὶ θὰ ἰδοῦμε ἐπιτέλους ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸν διαβολο-Σουλτᾶνο, ποῦ δὲν εἴδαμε ἀκόμη οὔτε τὴν ἄκρη τῆς μύτης του, δέκα μέρες τώρα ποῦ μένομεν ἐδῶ.

— Καὶ τί θὰ κάμῃς ὅταν τὸν ἰδοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Λουλού.

— Ἔκαμα τὸ σχέδιό μου καὶ ἰδού: Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μας νὰ παρελάσωμε πρὸ τοῦ Σουλτάνου, θὰ προχωρήσω μὲ θάρρος μπροστά του...

— Κ' ἐγὼ μαζί; ἠρώτησεν ὁ Λουλοὺ μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν.

— Καὶ σύ, ἐννοεῖται. Σὺ ζητεῖς τὸν πατέρα σου καὶ σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου· ἄρα τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον. Λοιπόν, ἐξακολουθῶ τὸ σχέδιό μου. Μόλις φθάσωμε μπροστὰ στὸν Μουλαὶ-Ἀβδελαζίζ, θὰ πέσω στὰ πόδια του, χωρὶς ντροπή, ὅπως κάμνουν οἱ Ἀνατολῖται, καὶ θὰ τοῦ παρουσιάσω τὴν ἀναφορά.

— Καὶ λὲς νὰ τὴν πάρῃ;

— Βεβαιότατα. Ἂν ὄχι αὐτὸς ὁ ἴδιος, τουλάχιστον κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του. Ἔτσι γίνεται πάντα εἰς τὰ ἱστορικὰ μυθιστορήματα. Δὲν θυμᾶσαι πῶς ἔκαμε ὁ μάγειρος τῆς ὡραίας Γαβριέλλας, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον Β' τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ υἱοῦ του, ποῦ οἱ Προτεστάνται τὸν εἶχαν φυλακισμένο στὴ Ροχέλλη;... Περίεργο νὰ μὴ τὰ ξέρῃς αὐτά!

— Δυστυχῶς!

— Λοιπόν, ὁ Σουλτᾶνος θὰ πάρῃ τὴν ἀναφορά μου. Ἄμα θὰ γυρίσῃ στὸ παλάτι του, θὰ βάλῃ νὰ τοῦ τὴν μεταφράσουν· καὶ ἄμα ἰδῇ, ὅτι πρόκειται ν' ἀνευρεθῇ ἕνας πλούσιος Γάλλας, χαμένος εἰς τὸ Κράτος του, θὰ μᾶς προσκαλέσῃ ἀμέσως καὶ θὰ μᾶς δώσῃ ἀνθρώπους, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε. Θὰ φύγωμε ἀμέσως, καὶ ὅταν θὰ φθάσῃ ὁ Κατακτητής, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ἀκόμη μιὰ φορὰ θὰ ἔχωμε πετάξῃ...

— Μακάρι νὰ γίνουν τὰ πράγματα ἔτσι ὅπως τὰ λές! ἐψιθύρισεν ὁ Λουλού. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως παρουσιασθοῦν δυσκολίες...

«Ὁ Μουλαὶ Ἀβδελαζίζ ηὐλόγει διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους...» (Σελ. 290, στ. γ')

«Ὁ Σουλτᾶνος, ἱππεύων τὸ λευκόν του ἄλογον, ἐφαίνετο ὡς θεότης...» (Σελ. 290, στ. γ')

Ὁ Τζούλης ἐκοκκίνισεν ἀπὸ θυμόν.

—Πάψε λοιπόν, φοβητσάρη! ἐφώναζε. Λίωνίως ἐσύ θὰ φοβᾶσαι, θὰ τρέμῃς; Δὲν εἶδες πῶς τὰ καταφέραμε ὡς τώρα, πῶς γλυτώσαμε κι' ἀπὸ χειρότερα;... Ἔτσι θὰ γίνῃ κι' αὐτὴ τὴ φορά. Τί διάβολο, δὲν ἔχεις πιὰ ἐμπιστοσύνη στὸν Τζούλη;

—Ἄ, ἔχω! ἀπεκρίθη ὁ μικρός. Ξεύρω, ὅτι εἶσαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

—Λοιπόν, ἐμπρός! Προχώρει καὶ ἐλπίζε. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐπιτύχῃς στὴ ζωή.

Μὲ αὐτὰς τὰς ἐλπίδας, οἱ δύο νεαροὶ Παρισινοὶ ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀϊδ-ἑλ-Κεμπίρ.

Ὁ Τζούλης εἶχε καθαρογράψῃ τὴν ἀναφοράν του εἰς ὡραῖον χαρτί, δεμένον μὲ κόκκινην ταινίαν.

Ἦτο δυνατὸν νὰ διαφορήσῃ ὁ Σουλτᾶνος πρὸς μίαν αἴτησιν, τόσον κομψῶς ὑποβαλλομένην;

Ἡ πομπὴ τοῦ Μουλαΐ-Ἀβδελαζίζ.

Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνακτόρων, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ λαμπροστολίστου χαζίμπ, ἐτοποθετήθη ἐν τῷ μέσῳ ἀποσπάσματος ἱππικοῦ καὶ ἐξῆλθε, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, ὅπου θὰ ἐγίνετο ἡ τελετή.

«Οἱ ἱππεῖς διέρχονται μὲ καλπασμὸν ἄνωθεν λευκοῦ σώματος...»

Δυστυχῶς, ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ δὲν ἦσαν μαζί. Τοὺς εἶχαν δώσῃ διαφορετικὰς θέσεις εἰς τὴν πομπήν. Καὶ ὁ μὲν Τζούλης, μὲ καινουργῆ, λευκὴν ἐνδυμασίαν, ἐπήγαινε μαζὶ μὲ τοὺς μηχανικούς, τοὺς φωτογράφους, τοὺς κηπουροὺς καὶ ἐν γένει τὸ κατώτερον προσωπικόν, ὁ δὲ Λουλοὺ ἦτο μὲ τοὺς μουσικούς.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν αὐτοκρατορικὴν μπάνταν, ἦσαν ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ τὰ ὄργανά των, διὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Σουλτάνου μὲ μουσικήν.

Ἡ συνοδεία τῶν ἱππέων καὶ τῶν αὐλικῶν ὑπαλλήλων ἔφθασεν εἰς μίαν πλατεῖαν, ἄνωθεν τοῦ Μάμπ-Φατού, καὶ οἱ νεαροὶ Παρισινοί, ἅμα ἐτοποθετήθησαν κατὰ μῆκος τοῦ τείχους, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος, εἶδαν θέαμα ἀλησμόνητον.

Ὁλόγυρά των ἐξετείνοντο αἱ τέσσαρες πλευραὶ ἑνὸς γιγαντιαίου τετραγώνου, σχηματισθέντος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἀπέναντι, εἰς δύο πελώρια τόξα, ἐστέκοντο οἱ φύλαρχοι, ἔφιπποι μὲ τὰς σημαίας των.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ τὸ πανόραμα τῶν ὀρέων τοῦ Ταζά, ὁπόθεν κατήρχετο ὁ ποταμός, ὁ διασχίζων ὀφειοειδῶς τὴν πρασίνην κοιλάδα.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἦσαν διεσπαρμέναι αἱ σκηναὶ τῶν φυλῶν Μπεραμπέρ, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθῃ νὰ προσφέρουν τὰ σέβη των καὶ τὰ δῶρά των εἰς τὸν κυρίαρχον.

Ἔξαφνα σάλπιγγες καὶ μουσικαὶ ἀναγγέλλουν τὴν ἔξοδον τοῦ Σουλτάνου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀνερχόμενος βραδέως τὸν ἀνήφορον τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐφ' ὅσον προχωρεῖ, τὰ ἑκατέρωθεν παρατεταγμένα στρατεύματα τὸν ἀκολουθοῦν, διευθυνόμενα καὶ αὐτὰ εἰς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς. Ὁ Μουλαΐ Ἀβδελαζίζ καβαλλικεύει ἕνα θαυμάσιον λευκὸν ἵππον, μὲ σέλλαν καὶ φάλαρα ἀνοικτοπράσινα. Φορεῖ ἕνα πλατὺ βουρνοῦζι, πολύχρωμον μεταξωτόν, καὶ λευκόν, ὀγκώδη κεφαλόδεσμον.

Δεξιᾷ του ἱππεύει ὁ Μοὺλ-ἑλ Μουλλᾶ, ἔξοχος ἱππεύς, κρατῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου του ὀμβρέλλαν ἀπὸ σατὲν κεραυνόχρουν μὲ μίαν σφαῖραν χρυσῆν ἀπ' πάνω. Πεζοί, ἔμπροσθεν τοῦ Σουλτάνου, δώδεκα μαῦροι σκλάβοι σείουν μεγάλα ριπίδια ἀπὸ μουσσελίναν. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ λογχοφόροι, καὶ ἐμπρός, ἓξ ἄλογα, συρόμενα ἀπὸ τοὺς χαλινούς.

Ὄπισθεν τοῦ Σουλτάνου, ἀκολουθεῖ ὁ λαμπρὸς ὅμιλος τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν βεζίριδων. Κατόπιν ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του καὶ τὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Ὅλη αὐτὴ ἡ πομπὴ παρουσίαζε μίαν ἁρμονίαν χρωμάτων, μίαν τάξιν, μίαν μεγαλοπρέπειαν, ἡ ὁποία ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Λουλοὺ καὶ τὸν Τζούλην, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησαν τὴν ἀναφοράν των.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ καὶ ἀφοῦ ὁ Σουλτᾶνος ἐθυσίασε μὲ τὸ χέρι του τὸ ἱερὸν πρόβατον, τὸ πυροβολικὸν ἤρχισε νὰ κανονιοβολῇ. Διὰ τοῦτου ἀνηγγέλλετο εἰς τὴν πόλιν, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ἔληξε καὶ ὅτι ἡ θυσία ἦτο πλέον ἐπιτετραμένη εἰς κάθε οἰκίαν.

Ἀμέσως ἔπειτα ἤρχισεν ἡ παρέλασις τῶν φυλῶν. Ὡραῖος μιγάς, ἔφιππος, κρατῶν ράβδον, ἐξετέλει χρέη τελετάρχου καὶ ἀνήγγειλλε διὰ βροντόδους φωνῆς:

—Αὐθέντα μου, αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φὲζ!

Ἔφιππος καὶ ἀκίνητος ὁ Μουλαΐ Ἀβδελαζίζ ηὐλόγει διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους, οἱ ὁποῖοι ἀπεκρίνοντο μεγαλοφώνως:

—Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ μακρημερεύῃ τὸν Αὐθέντην μας!

Καὶ πάλιν ὁ κῆρυξ:

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ καὶ νὰ σᾶς ὁδηγῇ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, λέγει ὁ Αὐθέντης μου.

Μεγάλη τόλμη!

Ἐνῷ ἐξηκολούθει ἡ λαμπρὰ αὐτὴ παρέλασις, ὁ Λουλού, ἐνθυμηθεὶς πάλιν τὴν ἀναφοράν, προσεπάθει νὰ ἴδῃ τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

Εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ σύντροφός του δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τολμηράν του ἀπόφασιν. Ὁ Σουλτᾶνος, ἱππεύων τὸ λευκόν του ἄλογον, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς λογχοφόρους του καὶ σκιαζόμενος ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ὀμβρέλλαν, τῷ ἐφαίνετο ὡς θεότης, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ οὔτε γονατιστός!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζούλης θὰ κατείχετο ἀπὸ τὸ ἴδιον δέος, διότι ὁ φίλος του τὸν ἔβλεπεν ἀκίνητον κ' ἐκστατικόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Τὸ τραῖνο τρέχει, ἀκούραστο,
Κι' ὅ,τι εὕρει μπρός του, πίσω ἀφίνει.
Κι' ἀντιλαλοῦν οἱ κάμποι ἀπὸ τὸ σφύριγμα
Ποῦ λίγο - λίγο σβύνει.

Καὶ νά! τρεχάτα φεύγουν πίσω του
Ὅλα τὰ δέντρα τοῦ πευκῶνα,
Θαρρεῖς πῶς κυνηγιῶνται παιχνιδιάρικα
Καὶ διώχνει τάλλο τῶνα.

Τ' ἀμπέλια νά! τὰ καταπράσινα
Τρεχάτα φεύγουν πίσω, σάμπως
Τὰ κυνηγᾶν. Κι' ἀπλώνεται στὸ βλέμμα μου
Ὁ κόκκινος ὁ κάμπος.

Τὸ φῶς τῆς μέρας ἐλάφνου σβύνεται
Καὶ κρύβονται τὰ γύρω κάλλη.
Τὸ τραῖνο μπῆκε μέσα σὲ μιὰ σήριγγα,
Μὰ βγῆκε... Φῶς καὶ πάλι.

Ἄχ! ἔτσι εἶνε ἡ ζωὴ στὸν ἄνθρωπο,
Μεγάλο τραῖνο ποῦ ὅλο τρέχει
Καὶ πότε φῶς, πότε σκοτάδι γύρω της
Στὸ τρέξιμό της ἔχει.

Καὶ πότε ἐλπίδες καταπράσινες
Καὶ πότε ἀπελπισιὰ μεγάλη,
Τὸ γρήγορό της διάβα χρωματίζουνε,
Καὶ σβύνει ἀγάλι-ἀγάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 287)

— Λὲς καὶ κάποιος κλαίει μέσα στὸ πηγάδι, εἶπε. Λὲς καὶ εἶνε μέσα κανένα παιδί...

Τί περίεργο!..

Τὸ μικρότερο παιδάκι τοῦ ὁμίλου ἀπεμακρύνθη ὀλίγα βήματα.

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τίποτα, εἶπε, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε... Ἄ, στάσου! Μὴν εἶνε, καλέ, τὸ *πηγάδι ποῦ κλαίει;*

Τρομαγμένα τότε ὅλα τὰ παιδάκια, τὸ ἔβαλαν στὸ πόδι.

Στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Μπεκερὲλ εἶδαν ἕνα ἀστυφύλακα, τοῦ εἶπαν τὰ συμβαίνοντα καί, γενναιότερα αὐτὴ τὴ φορά, ἐγύρισαν μαζί του στὸ πηγάδι.

—Ἄ ναί, ἔκαμεν ὁ ἀστυφύλαξ. Θὰ εἶνε κάποιο σκυλὶ ποῦ τὸ ἔριξαν ἐκεῖ μέσα ζωντανό. Μὰ τί νὰ τοῦ κάμω; Ξέρετε τί βάθος ἔχει αὐτὸ τὸ πηγάδι; Τουλάχιστον σαράντα μέτρα. Ἄβυσσος σωστή. Κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατεύθῃ χωρὶς κίνδυνο μεγάλο. Ἀφίστε τὸ λοιπὸν νὰ σουλιάξῃ. Ἄμα ψοφήσῃ, θὰ σωπάσῃ.

«Πῶς; θὰφίσετε νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνας ἕνα δυστυχισμένο ζῶο;...» (Σελ. 291, στ. α')

Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὁδὸν Μπεκερὲλ, μαζὶ μὲ τὰ τέσσαρα παιδιά, ἕνας ὅμιλος ἀπὸ πέντε ἐξ πρόσωπα ἐσχηματίσθη γύρω του. Ἄκουσαν μερικὰ ἀόριστα λόγια καὶ τὸν ἠρώτησαν τί συμβαίνει. Ὁ ἀστυφύλαξ τοῖς διηγήθη τὴν ἱστορίαν. Καὶ τότε δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς περιέργους ἐσήκωσαν τοὺς ὤμους, ὡς νὰ ἔλεγαν μὲ τὸ κίνημα αὐτό: «Βεβαιότατα ποῦ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς τὴ ζωή του γιὰ ἕνα σκυλί».

Μία κυρία ὅμως, πολὺ κομψή, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποῦ ἔσερνεν ἕνα ὡραῖο ἀγγλικὸ σκυλάκι, ἐξηγέρθη.

— Πῶς, κύριε ἀστυφύλακα, εἶπε, θὰφίσετε νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνας, μέσα 'ς αὐτὸ τὸ *πηγάδι*, ἕνα δυστυχισμένο ζῶο ποῦ μπορεῖ νὰ σωθῇ;

Καὶ ἀμέσως ἔνευσεν εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου της.

— Λουί, τῷ εἶπε, πήγαινέ μας στὴν διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας:

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲ - Πλερβίλ.

—Ὦ, κυρία κόμησσα! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαρόζ, ἐγερθεὶς διὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὴν εὐγενῆ του ἐπισκέπτριαν· εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μᾶς κάμνετε. Καὶ σκύψας πρὸς τὸ κοριτσάκι, προσέθεσε:

—Πῶς; εἶνε ἡ δεσποινὶς Βερανζέρα, ἡ ἀγαπητή μας, θῦμα μιὰ φορὰ τῆς συμμορίας Πλόκ;

— Μάλιστα, κύριε Διευθυντά, ἡ ἰδία· ἀλλά, καθὼς βλέπετε, ἐμεγάλωσε.

— Καὶ εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας, κυρία;

Ἡ κόμησσα διηγήθη ὅσα εἶχε μάθῃ τυχαίως κατὰ τὸν περίπατον ποῦ εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγου ἀνὰ τὴν Μονμάρτρην, καὶ προσέθεσε:

— Κύριε διευθυντά, θὰ μοῦ ἐκάμνατε μεγάλη χάρι, ἂν διετάσσατε νὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει, διὰ νὰ σωθῇ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο ζῶο. Μὴ συλλογισθῆτε τὰ ἔξοδα. Ἐγὼ τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα εὐχαρίστως. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε κατόπιν τὸν λογαριασμό.

Ὁ Λαρόζ ὑπεσχέθη εἰς τὴν κυρίαν Πλερβίλ, ὅτι αὔριον ὁ προστατευόμενος σκύλος της θὰ ἦτο βγαλμένος ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Καὶ ἀμέσως ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἕνα ἀστυφύλακα, ὀνομαζόμενον Φερράν.

Ὁ Φερρὰν αὐτός, ἄνθρωπος κενόδοξος, ἐνόμιζεν ὅτι ὑπεβιβάζετο, ἀναλαμβάνων τὴν διάσωσιν ἑνὸς σκύλου. Διὰ τοῦτο ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Διευθυντοῦ προφανῶς δυσηρεστημένος.

Ὁ Δυβάλ, ὁ ὁποῖος ἔφθασεν ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸν εἶδε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Φερράν, τί μοῦτρα εἶνε αὐτά; Σοῦ εἶπαν μέσα τίποτε δυσάρεστο;

Ὁ ἀστυφύλαξ διηγήθη εἰς τὸν συνάδελφόν του, ὅτι τὸν ἐπιφόρτισαν μὲ μίαν γελοίαν ἐντολήν, διὰ νὰ κάμουν τὸ χατῆρι μιᾶς ὡραίας κυρίας.

— Χμ! ἔκαμεν ὁ Δυβάλ σκεπτικός· ποῦ εἶπες; εἰς τὴν ὁδὸν Σαὶν - Βενσάν;.. Ἀκούγονται φωνὲς ἀπὸ ἕνα πηγάδι;... Ἔλα μαζί μου. Θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἐγὼ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγγαρεία.

— Μακάρι, ἄλλο ποῦ δὲν θέλω κ' ἐγώ. Θὰ σ' ἀκούσῃ ὅμως ὁ κ. Διευθυντής;

Ἐπῆγαν μαζὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κράμπ, τὸν ὁποῖον ὁ ἀστυφύλαξ Δυβὰλ παρεκάλεσε, ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτόν, ἀντὶ τοῦ Φερράν, τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πρωτοτάμενος δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησιν. Καὶ ἅμα ἔμειναν οἱ δύο τῶν, ὁ Δυβάλ, τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν, τῷ εἶπε:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Μεταγραμματισμὸς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

Βγάζεις θῆτα, κάπα βάζεις
Καὶ ὁ ἴδιος σὺ θαυμάζεις.
Πῶς νησὶ ἑλληνικὸ
Κάμνει εὔμορφο πτηνό.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου.

		ΚΑ		
	Ι	ΑΙ	ΔΑ	
ΡΟ	ΞΑΣ	ΠΗ	ΤΕ	ΜΙΣ
	ΝΑ	ΧΟ	ΣΙ	
		ΣΙ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

γ') Συναρμολόγησις εἰκόνος

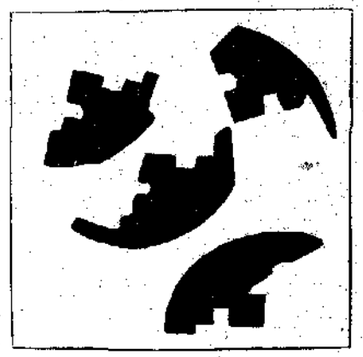

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τέσσαρα αὐτὰ τεμάχια, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ λευκὸς σταυρὸς ἐντὸς μαύρου κύκλου.

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

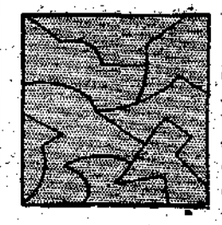

α') Πάνθηρ, Δόξα, Ὕδρα, Κεραυνός, Ἄκτιον. —β') Ἰδοὺ ἀπέναντι πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ὀκτὼ τεμάχια ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ τέλειον τετράγωνον. —γ') Connais-toi toi même.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σχολεῖον. ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν *Ἐφεδρον Μπιμπίκον* πῶς γράφεται ἡ λέξις *πλημμύρα*.

Καὶ ὁ *Ἐφεδρος Μπιμπίκος*, γρήγορα-γρήγορα :

— Τὸ πλη, τὸ μυ, τὸ ρα ἄλφα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Αὐγούστου 1914.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβα ἐξ Ἰωαννίνων, ἀπὸ τὸν πρώην ἀγοραστὴν καὶ νῦν συνδρομητήν μου *Σωκράτην Ἀποστόλιδην* (Βέκην) «Μετὰ πόσον μεγάλης καὶ εἰλικρινοῦς λύπης ἀνέγνων τὰ τῆς ἐλαττώσεως, ἕνεκα τοῦ πολέμου, τῶν εἰσπράξεων καὶ τῶν σελίδων τῆς φιλτάτης Διαπλάσεως. Δὲν εἶμαι μὲν συνδρομητής, ἀλλὰ τὴν πονῶ ὅσον οὐδείς... Ἀγ. διατί νὰ μὴν εἶμαι πλούσιος, διὰ νὰ ἐγγραφῶ ἐφ' ὅρου ζωῆς συνδρομητὴς καὶ στέλλων ἀπὸ σήμερον τὰ χρήματα, νὰ προλάβω τὸ κακόν!.. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ τὰς ὀλίγας μου δυνάμεις καὶ περικόπτων τὰς περιττὰς μου ἐπιθυμίας, σᾶς ἀποστέλλω εἴκοσι φράγκα, διὰ νὰ μ' ἐγγράψετε συνδρομητὴν ἀπὸ σήμερον διὰ δύο ἔτη, κτλ...» Καὶ τώρα ἐρωτῶ : ἂν παιδιὰ ὄχι πλούσια, ὄχι συνδρομηταί μου, χάνουν οὕτω διὰ νὰ μ' εὐκολύνουν εἰς τὴν σημερινὴν δυσχέρειαν, τί πρέπει νὰ κάμουν οἱ συνδρομηταί, καὶ μάλιστα οἱ μεταξὺ αὐτῶν πλουσιώτεροι ;

Σήμερον ποὺ ἐκδίδεται τὸ φύλλον, ὁ ἀγαπητός μας *Φάων* ἑορτάζει τὰ γενέθλιά του, συμπληρώνων τὸ δέκατον ἔβδομον. Νὰ μᾶς ζήσῃ.— Θὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἥρωα τοῦ 1913*, ὅτι ἅμα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Λουτράκι, εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου τὴν διεύθυνσίν σου καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ γνωρισθῆτε.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα, *Φράουλα*, τὸ πρῶτόν σου γράμμα, διὰ τοῦ ὁποίου μοῦ παρουσιάζεις «τὰ διαπιστευτήρια τῆς τελείας σου ἀφοσιώσεως». Ἐλπίζω νὰ ἔχῃ καλὴν συνέχειαν, ποὶν ἔλθῃ ὁ χειμὼν μὲ τὰ μαθήματα.

Ὁ *Λυξαμένος Ρῆνος* εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι, εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ἐπιβάλλεται εἰς κάθε παιδὶ ποὺ ἀγαπᾷ τὴν Διάπλασιν, νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν ἢ ἀγοραστήν. Καὶ εἶδων τὸ παράδειγμα, μοῦ ἐγράφει πρώτος ἓν' ἀγοραστήν. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα θὰ ἤθελα νὰ μιμηθοῦν, ὅσοι τοὐλάχιστον δὲν εἰμποροῦν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ Σ. Ἀποστολίδου.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς γάμους τῆς παλαιᾶς μου φίλης Ἀγγελικῆς, προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ λυκιάρχου κ. Κ. Α. Διαλησμᾶ, μετὰ τοῦ ἀρίστου θεολόγου κ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου. Διὰ τῆς εὐτυχοῦς αὐτῆς ἑνώσεως τὰ οἰκοτροφεῖα τοῦ Λυκείου καὶ τοῦ Παρθεναγωγείου τοῦ *«Σωτῆρος»*, διευθυνόμενα κ' ἐπιβλεπόμενα τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν Διαλησμᾶ καὶ Παπαδοπούλου, πληροῦνται νέας ζωῆς καὶ παρέχουν ἐπιπρόσθετον εἰς τοὺς γονεῖς ἐμπιστοσύνην. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Ἕνα Χιωτάκι, τὸ ἀνενέωσα. Εἶδες λοιπὸν τί ἀξίζουν τὰ παλαιά σας ψευδώνυμα ; Νὰ τὰ γαπᾶτε καὶ νὰ μὴ τὰ ἐγκαταλείπετε τόσον εὔκολα !

Ἔξ ἔτη μὲ γνωρίζεις καὶ μάγαπᾶς. *Σμαράγδα Δ. Μ.*, καὶ τώρα μόλις ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς.... Μὰ ἐννοεῖται, ὅτι σὲ θέλω ! Πάρε καὶ ψευδώνυμον.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Σχολοστόλιστος Χίος*, *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, *Λευκὸν Χρυσάνθεμον*, *Τέλλος Ἄγρας*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἐγὼ εἶμ' ἐγώ*, *Ὄνειρον τῆς Ἑλλάδος*, *Τελεσίλλα*, *Ἕνωσις τῆς Κρήτης καὶ Δελφῶν*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Δοξασμένο Ναυτόπουλο*, κ. (Π.Β) *Γαλανὴ Πατρίς*, κ. (Μ.Η) *Θυελλώδης Οὐρανός*, α. (Α.Τ) *Μικρὸς Ἥρως*, α. (Β.Α.) *Νύμφη τῆς Ἀβύδου*, κ. (Ε.Δ) *Φράουλα*, κ. (Κ.Γ.) *Κεράρος Ἑρμῆς*, α. (Σ.Κ.) *Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης*, α. (Σ.Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : τὸ *Πεδίον τῆς Μάχης* (0) μὲ *Φάωνα, Λωδωναῖον* — ἡ *Τελεσίλλα* (0) μὲ *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*, *Ἐγὼ εἶμ' Ἐγώ*, *Λορελάϊ* — ἡ *Ἀνόρθωσις* (0) μὲ *Τέλλον Ἄγραν*, *Κῦμα, 11ην Νοεμβρίου*, *Ἀκτῖνα Χαρᾶς*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Εὐαίσθητον Βράχον*, *Ἀκακίαν*—ἡ *Φράουλα* (0) μὲ *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ἡρωΐδα Ἠπειρώτιδα*, *Λήθην*, *Ἰόλην*, *Ἐρημίτιδα*, *Ροδοδάφνην*.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της : *Ἀμαζόνα τοῦ Εὔξείνου* (τετράδια ἕξτειλα) *Χάωνα* (τόμον ἕξτειλα) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (εὐχαριστοῦ τὸν Σύλλογον «Κρήτη» διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα) *Μηθυμναῖκὸν Ἰδεῶδες* (ἔστειλα· τί ψευδώνυμα νὰ σοῦ γνωρίσω ; δὲν τὰ βλέπεις εἰς τὸ φύλλον ;) *Ἄσπρο Κοράκι* (δυστυχῶς ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ 'πῶ τὸνομά της) *Μόνωσιν* (πιστεύω τὰς διαβεβαιώσεις σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (διεβιβάσθη) *Πανελλήνιον Πλῆθον* (ἔστειλα) *Εὔφρ. Βοθ.* καὶ *Μαρίαν Μελ.* (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ζακυνθινὸ Ἀκράκι* [χαίρω ὅτ' ὅλα] *Γ. Καράτσην* [σὲ παρέπεμψα εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, ὅτότι καὶ τὰ δημοσιευόμενα εἰς τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς Παίγνια κτλ. ὑπάγονται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς κανόνας τῆς Σ. Συνεργασίας) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (ἐλήφθησαν) *Σοκολατένιον Δεκάνα* (δὲν ἔχεις δίκαιον· ἀλλὰ γίνεται ὅ,τι ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἔστειλα) *Ὑποδούλον Ἑλληνίδα* (ἔκαμες καλά) *Πεδίον τῆς Μάχης*, *Ἀραπίναν*, *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον κλπ. κλπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13ην Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου-Νοεμβρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Ὀκτωβρίου

393. Λεξίγριφος

Ἄνθος εὔοσμον ἑνώνεις
Μ' ἄλλα ὄμοια, πολλά,
Καὶ μιὰ χώρα τῆς Ἀσίας
Φανερώνεις παλαιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

394. Συλλαβόγριφος

Ἑνώνω μίαν πρόθεσιν
Μὲ φθόγγον μουσικόν,
Κ' ἕνα γνωστὸν ἡφαίστειον
Σοῦ κάμνω στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Καινουργιας Δάφνες

395. Ἀναγραμματισμὸς

Υἱὸν πατριάρχου
Ἀναγραματίζω
Κ' εὐθὺς τοῦ πολέμου
Θεὸν σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Ἰονίου

396. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποστεροῦν Προφήτην.	
* + *	= Δὲν εἶνε πνεῦμα.
* * + * *	= Ζῶον κερασφόρον.
* * * + * * *	= Χώρα τ. Γερμανίας.
* * * * + * * * *	= Πτηνόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

397. Κρυπτογρωφικὸν

1 2 3 4 5 6 5 7 8 9	= Ἀρχαία ἑορτή.
2 9 7	= Ὥρα.
3 6 7 8 7 9	= Γεωμετρικὸν σχῆμα.
4 5 8 7 9	= Θεότης.
5 7 1 7 5 3	= Ὥρα.
6 9 7 5 3	= Φωτίζει.
7 5 8 9	= Δένδρον.
8 7 8 3	= Θεότης.
9 8 1 7 9	= Μήτηρ Ἥρωος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλοπούλας τοῦ Βοσπόρου

398 — 402. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, ὅτ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Θέρος, θύρα, πυραμίς, βράχος, μέγας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιοτόχου Ἑλλάδος

404. Μικτὸν

πς - * - π - γς - κ - π - γν - υο - αεη - ου - αειο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρημήτιδος

405. Γρίφος

τί
τί τί
ὠλὴ ρ' ὁμὰς ὁμὰς Θ δεῖ Κέως
ὄν. ὄν.
τί τί
τί

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

Προμηθευθῆτε
Τόμους τῆς «Διαπλάσεως»
καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' —100]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ πάντας διὰ μέσου «Διαπλάσεως».—*Ὑποσύνολος Ἑλληνίς.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 34ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 287)

ΑΘΗΝΩΝ : Χριστίνα Τζόάννου, Ν. Πάγκαλος Α. Βέρριος, Ε. Χατζηγιαννάκης, Π. Μαυρογένης. Σοφ. Γιγάντες, Ν. Χεργιαντής, Δ. Μελετόπουλος Ι. Χεργιαντής, Εὐθ. Μπέκ, Γεωρ. Πετρακάκης, Γεωρ. Θ. Νικολάου, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Βασ. Α. Περίκης, Κ. Α. Λόντος, Λουκ. Ι. Γιαννάκης, Θεοδ. Ν. Φραγκιας, Γεωρ. Ι. Γιαννάκης, Ἰσμήνη Ορ. Κατσάρη, Δημ. Ορ. Κατσάρης.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ : Μεγάλη Ἑλλάς.

ΑΙΓΙΝΗΣ : ὁ Μικρὸς Παγανίνης :

ΑΡΓΟΥΣ : Θάνος Α. Παναγιωτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ : Μηθυμναῖκὸν Ἰδεῶδες, Ἀργίνη Κ. Αυπαρδοπούλου

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Λιαπάκης.

ΘΗΒΩΝ : Παντ. Ν. Πουλιόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ : Παναγ. Σ. Κουβαρᾶς, Ὀμηρωὴ Ἰθάκη.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Κωνστ. Αν. Τσουκαλᾶς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Λίνος Γεροντικός.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Β. Κ. Ἀστεριάδης (τρίς)

Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ : Ναταλία Π. Ψαρά.

ΠΑΞΩΝ : Ἐλισσάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη.

ΠΑΤΡΩΝ : Σπ. Ηλ. Κοτσιράκης, Γεωρ. Χ. Τομαρόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Σπ. Γ. Σκλαβοῦνος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Θεοδ. Γ. Βαρελᾶς, Ἀν. Γ. Βαρελᾶς, Ἀλ. Ἀθ. Οἰκονομόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ : Στ. Σταυρόπουλος.

ΣΟΥΒΛΑΑΣ : Χρ. Ι. Καρούζος.

ΣΥΡΟΥ : Νικ. Ι. Βάτης.

ΤΗΝΟΥ : Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Εὐαγγελία Ν. Σκόθου.

ΥΔΡΑΣ : Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Λουκία Ε. Μακρυγιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο : Π. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΙΚ. ΣΚΟΘΟΥ ἐν Τήνῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται δὲ νὰ μας στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2566